

πρῶτιμα παντὸς ἄλλου, καὶ οὐτινος ἐγνώριζε τοὺς διευθυντάς, τοὺς ὑπηρετάς, τὸν οἰκονόμον, ἔδαπάνα ἀρκετὰ χρήματα καὶ ἐκείθεν τοὺς ἔφερον εἰς θεωρεῖον ἐνφωτισμένον ἐκ τῶν προτέρων ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Κομικοῦ Μελοδράματος ἢ τοῦ Παλαι-Ροαγιαλ.

Εἰς τὸ θέατρον ἐγέλα ἠχηρῶς, ὠμίλει οἰκείως πρὸς τὰς ἐπιμελητρίδας τῶν θεωρείων ὅπως πρὸς τοὺς ὑπηρετάς τοῦ ἐστιατορίου τοῦ Φιλίπου, ἀπαιτῶν μεγαλοφώνως ὑποπόδια διὰ τὰς κυρίας, κατὰ τὴν ἐξοδὸν δὲ ἤξιον νὰ λάβῃ αὐτὸς τὰ ἐπανωφόρια καὶ τὰς σισύρας τῶν κυριῶν πρὸ πάντων τῶν ἄλλων, ὡς νὰ ἦτο αὐτὸς ὁ μόνος ἐν τῷ θεάτρῳ εὐρισκόμενος ὀψίπλουτος τρεῖς ἑκατομμυριοῦχος.

Κατὰ τὰς ὑποψῶν χυδαίας ταύτας διασκεδάσεις, εἰς ἃς κατὰ τὸ πλεῖστον ὁ σύζυγός της ἀπέφευγε νὰ παρευρίσκηται, ἡ Κλαίρη μὲ τὴν συνήθη εὐθυκρισίαν της ἐνεδύετο κοσμίως καὶ ἔμενεν ἀπαρτήρητος. Ἡ Σιδωνία ἀπεναντίας ἐπιδεικνύουσα τὴν πολυτελεῖ ἔνδυμασίαν της εἰς τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ θεωρείου ἐγέλα ἐξ ὅλης καρδίας ἀκούουσα τὰς διηγήσεις τοῦ γέροντος, ἀγαλλιῶσα διότι εἶχε κατέλθῃ ἀπὸ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην σειρὰν τῶν θεωρείων, ἐνθα μετέβαινεν ἄλλοτε, εἰς τὰ ὠραία ἐκεῖνα παρὰ τὸ προσκηνίον θεωρεῖα, τὰ διὰ κατόπτρων κεκοσμημένα, ὧν τὸ δι' ὀλοσηρικοῦ ἐπεστρωμένον ἐρεῖσμα ἐφαίνετο αὐτῇ καταλληλοτάτον πρὸς ἐπιδείξιν τῶν ἀνοικτοῦ χρώματος χειροκτίων της, τῶν ἐξ ἑλεφαντοδόκτου διόπτρων της καὶ τοῦ κομποῦ ριπιδίου της. Ὁ χυδαῖος ὠραϊσμὸς τῶν δημοσίων καταστημάτων, τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα καὶ τὰ χρυσώματα τῶν τοιχοστρωσιῶν ἐφαίνοντο αὐτῇ, ὡς ἡ μόνη γνησία πολυτέλεια. Καὶ ἡ γαλλία ἐπιδεικνυμένη ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς ὡς ἄνθος τεχνητὸν ἐκ χάρτου ἐντὸς ἀνθοδόχης ἐκ σύρματος.

Ἐσπέραν τινὰ κατὰ τὴν παράστασιν πολυκρότου δράματος ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Παλαι-Ροαγιαλ μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων γυναικῶν, τῶν περιφήμων ἐπὶ ἐπιπλάστῳ κάλλει, φερουσῶν εἰς τὴν κεφαλὴν μικροσκοπικούς πῖλους καὶ εἰς τὴν χεῖρα ὑπερμεγέθη ριπίδια, ὧν ἡ ἐψιμμιθιωμένη κεφαλὴ ἐν τῷ σκιόφωτι τῶν θεωρείων τῆς κάτω σειρᾶς διεκρίνετο ἐξέχουσα ἀπὸ τῆς ἡμικυκλοειδοῦς ἐντομῆς τοῦ στηθοδέσμου ὡς ἀορίστως ἐμφυχουμένη προσωπογραφία, ἡ στάσις τῆς Σιδωνίας, ὁ καλλωπισμὸς της, ὁ τρόπος μεθ' οὗ ἐγέλα καὶ ἔβλεπε παρετηρήθησαν σφόδρα. Πάντα τὰ ἐν τῇ κίθουσῃ τοῦ θεάτρον δίοπτρα ὡσεὶ ὀδηγούμενα ὑπὸ μηχανητικοῦ ρεύματος ἐστράφησαν βαθυμῆδόν πρὸς τὸ θεωρεῖον, ἐν ᾧ εὐρίσκετο. Ἡ Κλαίρη ἐπὶ τέλους ἐστενοχωρήθη, κρυφίως δὲ προσεκάλεσε τὸν κακὴ τύχη συνοδεύοντα αὐτὰς τὴν ἐσπέραν ἐκεί-

νην σύζυγόν της νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν της.

Ὁ Γεώργιος, νέος κομψός, εὐρισκόμενος ἐγγὺς τῆς Σιδωνίας ἐφαίνετο ὁ πραγματικὸς σύντροφός της, ἐνῶ ὀπισθὲν τῶν ὁ Ρίσελερ γαλήνιος, νωθρός, ἐφαίνετο κατέχων τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῷ θέσιν πλησίον τῆς Κλαίρης Φρομών, ἥτις μὲ τὴν σεμνὴν καὶ ἀπέριττον ἐνδυμασίαν της ὁμοίαζε πρὸς ἔντιμον γυναῖκα παρευρισκομένην ἀγνώστως ἐν τῷ χορῷ τοῦ θεάτρου τοῦ Μελοδράματος.

Ὅτε ἐξῆλθον, ἑκάτερος τῶν δύο συνεταίρων προσέφερε τὸν βραχίονα εἰς τὴν ἐγγὺς αὐτοῦ εὐρισκομένην γυναῖκα. Μία τῶν ὑπηρετουσῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γυναικῶν εἶπε πρὸς τὴν Σιδωνίαν ὁμιλοῦσα περὶ τοῦ Γεωργίου: «ὁ σύζυγός σας...» καὶ ἡ ὄψις τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἀπήστραψεν ἐξ εὐχαριστήσεως.

Ὁ σύζυγός σας!

Ἡρεσεν ἡ ἀπλῆ αὐτῇ λέξις ὅπως ἀναστατώσῃ τὴν ψυχὴν της, ὅπως ἀνακινήσῃ πᾶσαν ἐγκραυτομένην ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας της κακίαν. Ἐνῶ διήρχοντο διὰ τῶν διαδρόμων καὶ τοῦ ἀναπαυτηρίου, ἔβλεπε τὸν Ρίσελερ καὶ τὴν κυρίαν Γεωργίου προηγουμένους αὐτῶν. Ἡ κομψότης τῆς Κλαίρης ἐφαίνετο αὐτῇ ἐξαφανιζομένη, ἐκχυδαίζομένη ὑπὸ τοῦ δυσκινήτου βαδίσματος τοῦ Ρίσελερ. Ἐλεγε καθ' ἑαυτήν: «Πῶς πρέπει νὰ μὲ ἀσχημίζῃ ὅταν περιπατῶμεν δι' οὗ!...» Καὶ ἡ καρδία της ἐπαλλεν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τοῦ θελκτικοῦ, τοῦ εὐδαίμονος ζεύγους, ὅπερ ἤθελεν ἀποτελέσῃ αὐτῇ καὶ ὁ Γεώργιος Φρομών, οὐτινος ὁ βραχίονας ἐφοικία ὑπὸ τὸν ἰδικόν της.

Τότε δὲ ἀφοῦ τὸ κυκλῶν ἔσχημα ἦλθε νὰ παραλάβῃ τοὺς Φρομών παρὰ τὸν πυλῶνα τοῦ θεάτρου, διὰ πρῶτην φορὰν ἤρχισε νὰ συλλογίζηται ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ὅπως δῆποτε εἶχε σφετερισθῇ τὴν θέσιν της καὶ ὅτι δικαίωμα της ἦτο νὰ προσπαθήσῃ ὅπως τὴν ἀνακτήσῃ.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ ΜΑΥΡΑ!

Μέσ' εἰς τῆς ζωῆς μου τὸν ἄγριο χειμῶνα,
Τὴν καλοσύνην νὰ φέρετε εἰς ἐμένα,
Μὲ δύο ματιαῖς σας, ἐσεῖς μπορεῖτε μόνον,
Μάτια μου μαύρα, γλυκὰ, χαριτωμένα!

Δότε τὸ φῶς σας εἰς τὸ σκοτισμένο νοῦ μου,
Δότε τὴ φλόγα εἰς τὴ στήθη τὰ σβυσμένα,
Ἐσεῖς γενῆτε ἀστέρια τοῦρανοῦ μου,
Μάτια μου μαύρα, γλυκὰ, χαριτωμένα!

Σεῖς φερέτε μου τὴν εὐτυχία πίσω,
Καὶ κάνετε με—σάν ἦσθε δακρυσμένα,
Νὰ σας πιστέψω καὶ νὰ σας ἀγαπήσω,
Μάτια μου μαύρα, γλυκὰ, χαριτωμένα!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ